СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ДНЕВНИК — UKRAINIAN DAILY

УРЯДОВИЙ ОРГАН ЗАПОМОГОВОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ В ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВАХ АМЕРИКИ.

OFFICIAL ORGAN OF THE UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, Inc.

ТРИ ЦЕНТИ. РІК XXXV. Ч. 64. Джерзи Сіти, Н. Дж., субота, 19. марта, 1927. VOL. XXXV. No. 64. Jersey City, N. J., Saturday, March 19. 1927. THREE CENTS

ФОРДІВ АДВОКАТ ВІДНОСИТЬ СЕНЗАЦІЙНІ ЗАКИДИ

ОБЖАЛОВУЄ САПІРА ЗА БАЖАННЄ ЗАХОПИТИ В СВОЇ РУКИ КООПЕРАТИВИ.

ДІТРОЙТ, Мишиґен, 17. марта. — Нинішний день росправи проти автомобілевого фабриканта Форда, виведеної процесом шикаґовського адвоката Сапіра, зійшов на вступну промову адвоката оборони сенатора Джеймса Ріда.

В своїй промові до суду сенатор підняв проти позовника цілий ряд сензаційних закидів. Він представляв, що Сапіро організував американських фармерів не в інтересі фармерів, але для власних інтересів, щоби відтак захопити над ними контролю та покористуватися силою зорґанізованих для себе. Сенатор закидав приміром Сапірови, що він купував для кооператив доми від одного тютюнового підприємства та заплатив два міліони долярів більше, як доми варта. Сапіро мав казати кооперативам платити собі великі кошти за адвокатські поради й оборони; в одному случаю він мав узяти 30,000 долярів, у другому 75,000, а в третому 90,000 долярів.

Всі сі закиди оборона наводила на те, щоби їх відтак перед судом доказувати як основу для статий у Фордовій газеті, за які Сапіро пізвав Форда.

ДЕПАРТАМЕНТ СТЕЙТУ ПРИЗНАЄ НАДВИЖКУ ПОДАТКІВ.

АЛЕ ВСЕ ЩЕ СУМНІВАЄТЬСЯ ЗА МОЖЛИВІСТЬ ДАЛЬШОГО ОБНИЖЕННЯ ПОДАТКІВ.

ВАШИНГТОН, 17. марта. — Мелон, секретар (міністер) скарбу, признав, що скарб дістав коло 500 міліонів долярів податку більше сього року, як він дістав минувшого року, але рівночасно заявив, що з плянами дальшого обнижування податків треба бути дуже обережним, бо уряд ще має ріжні недобори.

МІТРАТ О. ДР. ЖУК СУСПЕНДОВАНИЙ БОГАЧЕВСЬКИМ.

КАРНЕҐІ, ПА., 18. марта. — По громаді розійшлася вістка, що епископ Богачевський через свого заступника, о. Вощишина як канцлера, суспендував мітрата о. Д-ра Йосифа Жука, пароха української греко-католицької церкви в сій громаді.

О. Др. Жук був колись ректором духовної семинариї у Львові та відомий серед українського громадянства в Галичині з того, що виховав за довгі роки свого ректорования богато національно свідомих та ідейних священиків. Велику громадянську роботу сповняв він також серед українських іміґрантів у Банаті, де він був опісля генеральним вікарієм. Його протипольське становище, з яким він ніколи не крився, робило йому богато клопотів з Поляками й Римом. Се й було головною причиною, чому при іменованию епископів його стало поминано, а в епископи попадали менче підходячі кандидати.

В Карнеґі тішиться він серед громади великою симпатією та поважанням за свою щиру роботу як священик і громадянин. Громадяни заявляють, що вони свого пароха не відпустять та ніякого другого священика, накиненого їм проти їх волі, не приймуть. Всі переконані в тому, що його суспендовано за те, що він держить з народом та годиться з тим, що церковне майно має належати до народа.

ЗАЛОГА РОЗБИТОГО КОРАБЛЯ УДЕРЖУЄТЬСЯ ЧЕРЕЗ 13 ДНІВ ПРИ ЖИТТЮ.

БЕЙОН, Ню Джерзі, 17. марта. — На нафтовім кораблі нафтової рафінерії Голф Рифайнинг Ко. приїхало сюди нині 7 моряків з вітрильного корабля Чері, що розбився дня 2. марта недалеко від Рога Ґатерас.

Через 13 днів залога розбитого корабля держалася з тяжкою бідою при життю, сидячи на палубі розбитого корабля. Через кілька днів почерез них перевальвалися великі морські филі. Не мали вони ніякої поживи ні солодкої води. Доперва як море троха всповоїлося, могли вони зловити дещо риби при помочи гачків, зроблених з дроту.

Вісім кораблів переїздило попри них і ні один не відповідав на їх сиґнали. Вже їм здавалося, що прийдеться їм погибати, коли на їх сиґнали відгукнувся нафтовий „тенкер" Голф Пойнт, який і забрав їх на свою палубу та довіз безпечно на сушу, на якій бути вони вже ніколи не надіялися.

ВИКОНАЛИ КАРУ СМЕРТИ НА ДВОХ, ПОМИЛУВАЛИ ОДНОГО.

ОСИНИНҐ, Ню Йорк, 17. марта. — Нині мало відбутися страчене Ґарі Кована, сліпого вбийника з Бруклина, та Осипа Фрія й Осипа Превенсани. Двох послідних страчено, а першого з них ґубернатор стейту помилував у хвилі, як сей уже готовився до смерти та прощався з дочкою.

Він був засуджений на смерть за вбийство своєї любовниці. При тій нагоді він пробував поповнити самовбийство, але скалічив себе лишень так нещасливо, що наслідком сього осліп.

Ґубернатор замінив йому кару на досмертну вязницю. Хоч колись він пробував поповнити самовбийство, та довідавшися про своє помилування, Кован заявив, що чує велику полекшу на серци, з чого видно, що думка про близьку смерть його таки страшно гнобила.

СУЛТАН ЗАПРОВАДЖУЄ ДЖЕЗ.

РАБАТ, Марокко, 16. марта. — Муял Юсеф, коли перебував в Парижі і прислухувався модерним танцям і модерній музиці, не міг знайти в ній нічого притягаючого. Тепер мабуть змінив свій смак і запроваджує джез на своїм дворі.

БРІЯНД В КЛОПОТАХ.

ПАРИЖ, 16. марта. — Кажуть, що през. Кулидж заки віднісся до Франції з предложенням, щоби вона взяла участь в розоружній морській конференції в ролі обсерватора, питав через американського амбасадора, чи така пропозиція буде одобрена. Бріянд запевнив, що вона перейде. Тимчасом проти неї повстала сильна опозиция, на чолі якої стоїть премієр Поанкаре. Ніхто не знає, що з цего тепер вийде. Надіються тільки, що сприт Бріянда таки вратує вкінци ситуацію і Франція не відкине предложення през. Кулиджа.

ОБІЦЯЮТЬ ЗМІНИТИ ВАЖНИЙ ЗАКОН.

Вже через три роки старалися західні провінції Канади дістати від отавського правительства контролю над продажю шерів тих компаній, що продають свої шери на підставі домініяльного чартера. Богато компаній, натягнувши населеннє провінцій на грубі гроші, банкротують, а місцеві власти, не маючи над ними контролі, не в силі запобігти стратам. На днях явилася в державного секретаря депутація послів всіх трох західних провінцій і зажадала від него, щоб на сій сесії парляменту вніс відповідну зміну дотичного закона, що він і обіцяв зробити.

ЗБІР ЗБІЖА У ФОРТ ВЕРМІЛІОН.

Форт Верміліон — то найдальше висунений на північний захід пункт Альберти, де сіють збіже. Лежить він 650 миль на північ від стейтської границі, значить 200 миль дальше на північ від того місця на Піс Рівері, де Герман Трелле виплекав пшеницю і овес, за які дістав першу нагороду.

В тім то дістрікті Форт Верміліон двайцять трох фармерів випродукували в 1926 році 9,200 бушлів пшениці і 13,000 бушлів вівса. Пересічно мали з акра 25 і пів бушля пшениці, 36 і пів бушлів вівса і около 30 бушлів ячменю.

ВІЙНА ЗІ СУСЛИКАМИ ПОВЕЛАСЯ.

Канадійський департамент рільництва, який через минувший рік вів війну зі сусликами, сороками і воронами при помочи армії шкільних дітий, оголосив результат, який виказує, що в тій війні упало трупом 283,640 ворогів: 32,864 ворон, 44,465 сорок і 206,311 сусликів.

В ПЕРЕСТОРОГУ „МУНШАЙНЕРАМ".

До чого може довести фабрикування самогону в хаті, нехай приміром послужить подія, яка сталася в Пітсбурґу.

Родина Соличів виробляла в дома „муншайн".

Коли Солчі вийшли з хати, оставляючи двоє дітий, трилітного Майка і шістьлітного Гриця, діти дібралися до самогону й почали частуватися, дія, яка сталася в Пітсбурґу. родичів.

В наслідок сего три-літний хлопчина згинув на місци, а старший конає в шпиталі. Родичів поліція арештувала.

КАЗКИ ЖИТТЯ.

Кожда днина приносить їх стільки, що починаємо у більшість з них сумніватися. Та ось свіжі дві події, за які ручать достовірні особи. Перша: Інжинір Ватсон з Филаделфії познайомився в подорожі пароходом між Ню Йорком і Шербурґом з молодою жінкою, яка йому так подобалася, що він чисто по американському ще в дорозі освідчився. Щойно в Ню Йорку довідався він, що його наречена — дочка бувшого міліярдера Борна, фабриканта машин до шиття. Одначе вона жила дуже скромно з матірю і впевняла, що батько не залишив їм маєтку і вона мусить стати вчителькою. У день шлюбу, після церемонії, підійшов до молодого зпоміж гостей якийсь старший добродій і передав йому запечатану коверту, пояснивши, що її передав йому батько Ватсона, 13 літ тому, з проханням передати її його синові в день його шлюбу. У коверті був чек на міліон долярів і таке речення: „Твій покійний батько передає тобі тебе віно і бажає тобі богато щастя". Є ще чудаки на світі! — Друга історія: У Барсельоні засудили відомого вломника Альбо на 483 літ вязниці. Стільки йому належиться за його 66 злочинів. 32 еспанські суди засудили його заочно, а дотепер не могли його зловити. Сума 483 літ кари є тільки теоретична; по відповідній інтерпретації закону він відсидить трохи менше, бо лише... 18 літ!

БАНДИТИЗМ У ПОЛЬЩІ.

На львівській митниці відкрили нових контрабандистів: одного з них, панка Загожанського з Румунії, арештували, бо в його хаті найшли цілий музей дорогоцінних предметів, перепачковуваних через румунський кордон. — Під варшавський дисконтовий банк підкопувалися від довшого часу вломники дуже систематично. Вони дісталися до середини, але в останній хвилині хтось їх сполохав і головна каса, з найбільшим скарбом, лишилась ненарушена. — Два львівські вломники Стимальчук і Маршатка хотіли дістатись до приватного мешкання служби ресторану Мусяловича, але один з парубків зачинив двері за ними, коли вийшли в корридор. Один скочив з II-го поверха на ґалерію і скрутив собі ногу. Обох зловили.

МИНУЛОРІЧНИЙ ЗБІР МЕДУ В ПОЛЬЩІ.

Головний бжільничий союз у Польщі інформує, що минулорічний збір меду рівний 15 міл. кг. На території польської держави є півтора міліона пнів, які дають пересічно 10 кг. На Волині, де годівля бжіл найкориснійша, можна з улия зібрати річно від 70 до 100 кг. меду. Найбільше пасік є на українській території: Волині, Поліссі, Галичині. Минулорічний збір кращий від збору з 1925 р., але недуги серед бжіл понищили чимало пнів. Найбільше поширеною була мотилиця. Недостача опіки належними з боку влади (ветеринарів, що нищать недуги) є головною причиною слабого розвитку цієї дуже доходної галузі господарства.

ТЕМНА ПОЛЬСЬКА ХРОНІКА.

Катерина Гречук, занята у військовім шпиталі у Львові, прийшла після кількох літ до пересвідчення, що її муж уже був раз жонатий і займався професійно непременим посередництвом у власній хаті. Справа є предметом розводового процесу. — Легким способом хоче жити син бувшого професора львівського університету інж. Збігнєв Дуніковський, який зумів позичити від власника двох камениць аж 150,000 зол. на високий процент, якого, річ ясна, не міг платити так само як капіталу. Зручний інжинір вийшов із клопоту так, що щез із Львова. — Відвезли до львівського шпиталю три жертви розпучливого жесту замарстинівського громадянина Данчури, який пробив штилетом груди своїй жінці, своїй любці і власну шию. Причиною — подружий „трикутник". — Перемиський кінський різник Радзейовський розбив сокирою голову 22-літній Мостпанівній, в якій кохався без взаємности. Дівчина має розбитий череп.

ПІДМІНЯНА ДИТИНА.

У Варшаві трапилась історія, яка могла би стати текстом до фільми. Якась жінка Шанявська внесла до поліції скаргу проти місцевого положничого шпиталю. Коли вона лежала там у злогах чотири роки тому, прокидувшись довідалася від доглядачки, що вродила дитину, але мертву. Тимчасом цими днями одержала вона анонімового листа від якоїсь жінки, яка повідомляє її, що лежала тоді з нею в тій самій шпитальній кімнаті і що це вона, автор листу, вродила неживу дитину. У розпуці підплатила доглядачку, щоби ця підміняла її немовля з немовлятем Шанявської. Тепер вона повідомляє Шанявську, що ставши сама матірю, не хоче позбавляти її радощів материнства і передає її дитину до захисту сиріт, де вона може собі її відобрати. Шанявська справді найшла свою дитину у згаданім місці. До чого дійшло хабарництво. Навіть матері не завсіди можуть бути певні, що одержать власну дитину, коли її вродять!

АМЕРИКА ВІДКИДУЄ РОЗОРУЖНИЙ ПЛЯН ЛІҐИ

ЖЕНЕВА, 17. марта. — З рамени Ліґи Націй проголошено відповідь Злучених Держав на проект розоруження, вироблений підготовчою розоружною комісією. Американська відповідь не погоджується з проектом комісії майже в цілости. Америка противиться слідуючим пропозиціям комісії:

Вона противна порозумінню між продуцентами газів, не вважає злочином військових вправ газами, не узнає державного буджету мірилом для розоруження, не узнає того, щоби при розоруженню звертати увагу на населенне, комунікацію, залізниці і т. п., а дальше Америка заявляється за областним розоруженнєм.

Французька преса, згадуючи про американську відповідь, підносить, що проект розоружної комісії змагав до того, щоби взяти в охорону малі держави, а американська пропозиція узгляднює тільки таку державу, яка велика, сильна і економічно самостійна.

ПЕРЕГАНЯЮТЬСЯ В БУДОВІ ТАНКІВ.

ПАРИЖ, 17. марта. — Рівночасно пише европейська преса про розоружну конференцію і збройнє. От тепер переганяються Франція з Англією в будові нових танків. Нові моделі будуть далеко більші від попередних, а що важнійше їх скорість буде дуже побільшена. Попередно порушалися танки 6 кільометрів на годину. Так було в світовій війні. Теперішні танки, які будують, будуть порушатися зі скорістю 24 кільометрів на годину, а крім того будуть мати нові гармати, які будуть нести на дальшу просторонь як дотеперішні. Як Англія так і Франція держать в секреті свої поліпшення, але будують одні і другі.

ШАНҐАЙ ТАКИ ВПАДЕ В РУКИ КАНТОНЦІВ, АЛЕ НЕ ЗНАТИ КОЛИ.

ШАНҐАЙ, 17. марта. — Всі чужинці, які орієнтуються в тутешних відносинах, згідні тепер що до сего, що Шанґай не вдержиться і впаде в руки кантонської армії. Не знати тільки, коли це наступить. Одні кажуть, що се квестія кількох найблизших тижнів, а другі твердять, що се потреває місяці.

Командант полудневої армії генерал Го-Ін-Інґ видав вже проклямацію до чужинецького населення в Шанґаю, в якій він взиває чужинців до невтральности на случай заняття міста. Він каже, що націоналістичний уряд не забере чужинцям їх маєтків, але їх охоронить, коли вони находяться на території, яка тішиться ектериторіяльністю. Генерал взиває військові чужинецькі частини, щоби не виходили поза ектериторіяльну дільницю та не наражували себе і той спосіб на небезпеку і заповідає, що колиб підчас битви впали які стріли на цю територію, то це буде тільки припадок.

В місті йде дальша аґітація між робітниками, яка наклонює їх до генерального страйку.

ЗРАДИВ СЕКРЕТ ДВОХ НАЙБІЛЬШИХ СУБМАРИН.

ЛОНДОН, 17. марта. — Поліція приарештувала британського офіцира від маринарки Колин Маерса, який кілька місяців тому взад вийшов з армії. Закидують йому, що він взяв з собою пляни двох найбільших підводних лодок. А що закид той має підстави, видно по тім, що офіцира поліція не хотіла випустити, хоч офірувано великий бейл.

Колин Маерс служив в армії підчас світової війни і має за собою дуже гарну минувшину, бо нераз дав свідоцтво своєї хоробрости.

ШВАЙЦАРІЯ ОСЕРЕДКОМ БОЛЬШЕВИЦЬКОЇ ШПІОНАЖІ.

ЖЕНЕВА, 17. марта. — Швайцарський уряд впав на слід широко розгалуженої большевицької шпіонської системи, якою обнято цілу Европу, а якої осередок становила Швайцарія. Тут були найбільші шпіонські центра, звідси висилано по Европі аґентів і гроші на комуністичну пропаґанду. Цілою акцією займався Данець Фрідборг, який мешкав в першорядним готелю в Монтре. За ним тепер пошукує поліція, але слід по нім пропав.

ЗА МОРАЛЬНІСТЮ НА СЦЕНІ.

БЕРЛІН, 17. марта. — В одній з комісій пруського сойму опрацьовують проект закона, після якого буде установлена відповідна комісія, яка буде цензурувати театральні вистави, водевілі, а навіть куплети, які віддають грамофони. В театрах будуть звертати головну увагу на жіночий убір. Комісія буде виступати проти культу наготи, яку почали проповідувати в Німеччині, а деякі проводити на сцені. Комісія не дозволяє навіть в своїм проекті на перепис при помочи грамофонів деяких куплетів, які співають по водевілях, а які деморалізують молодіж.

ОТТО КАН ПРОТИ ПРИСТУПЛЕННЯ АМЕРИКИ ДО ЛІҐИ.

ПАРИЖ, 17. марта. — Визначний нюйорський банкир Отто Кан, який перебуває в Парижі і є сам прихильником Ліґи Націй, говорив підчас лончу в американськім клюбі, що колиб Америка приступила до Ліґи, то користи з того не було би ніякої, а тільки клопоти, тертя і розчарованя.

ТЕПЕР ПРИЙМАЄТЬСЯ ЧЛЕНІВ БЕЗ ВСТУПНОГО

„SVOBODA" (LIBERTY)
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays and holidays at 83 Grand Street, Jersey City, N. J.
Owned by the Ukrainian National Association, Inc.
Edited by Editorial Committee.
Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J. on March 30, 1911, under the Act of March 3, 1879.
Acceptance for mailing at special rate of postage provided for in Section 1103 of the Act of October 3, 1917, authorized July 31, 1918

SUBSCRIPTION RATES:		ПЕРЕДПЛАТА:	
Three cents a copy.		Поодиноке число три центи.	
One year	$ 7.00	На рік	$ 7.00
Six months	$ 3.75	На пів року	$ 3.75
Three months	$ 2.00	На три місяці	$ 2.00
Foreign and Jersey City Rates:		В Джерзи Сіті і Заграницею:	
One year	$10.00	На рік	$10.00
Six months	$ 5.00	На пів року	$ 5.00
Three months	$ 2.75	На три місяці	$ 2.75

За кожду зміну адреси платиться 10 центів.
За оголошення редакція не відповідає.
Телефон „Свободи": 498 Montgomery. Тел. У. Н. Союза: 1838 Montgomery.
Адреса: "SVOBODA", P. O. BOX 346, JERSEY CITY, N. J.

ПОЛЬСЬКА ДИТИНА ДАЛІ БАВИТЬСЯ ОГНЕМ

Телеграми з Варшави звідомляють, що польські партії й уряд займаються тепер живо питанням нової виборчої ординації до польського сойму. Як видно зі заяв польських партій та польського уряду, хочуть вони осягнути зміною виборчого закона до польського сойму передовсім те, щоби змекшити число послів непольських народностий.

Коли взяти під увагу ті клопоти, які польські уряди й партії мали з непольськими послами в теперішньому соймі, то не можна там дуже дивуватися польським заходам. Коли так звані націон. менчости дали тільки клопоту Полякам мимо сього, що з Галичини через бойкот виборів не вийшов ні один справдішний Українець, — о. Ількова не можна вважати справдішним Українцем з тої хвилі, як він став працювати для польської справи, — то з наближенням нових виборів стала Полякам голова сохнути на думку, що буде з польським соймом, як до нього ще ввійдуть представники галицьких Українців.

З отсего страху й зродилися всі ті заходи обкроїти репрезентацію непольських народів у слідуючім польськім соймі. Як видно з донесень, заходи се горячкові. Уряд й всі польські партії годяться в тому, що треба зробити, але як зробити, про те кожда польська партія має инчу думку.

Ся розбіжність польських партій се одинока надія для непольських народів для добуття кращої репрезентації в польськім соймі. Та надія се не велика, бо в остаточнім разі, коли до згоди межи польськими партіями не прийде, польський уряд уже самий найде спосіб осягнення тої самої цїли неконституційним способом. Цього від нього можна вже ждати. І не буде це ніякою несподіванкою для непольських народів під польською кормигою. Буде це якраз по лінії всіх тих сумних досвідів, які ті народи перенесли на своїх плечах від часу, як лиха доля кинула їх під польське панованнє.

Всеж таки нова зміна виборчого закона до польського сойму буде мати велике значіннє для непольських народів. Коли такий закон перейде, то він відобється широким відгомоном у тих кругах, які досі дурили себе надією на можливість мирного розвою непольських народів під польською владою. Обкраєннє репрезентації непольських народів мусить відобрати непольським народам остатну крихітку віри в мирний розвій під Польщею.

Що діється з народами, як вони прийдуть до переконання, що мирний розвій в якійсь державі неможливий, про се кождого навчить історія великих імперій світа, опертих на гнеті й насильстві. Кілько разів держава відбирала своїм народам віру в мирний розвій, тільки разів держава підривала себе в самому корени та давала основи до свого остаточного й неминучого упадку дорогою революції й війни.

ПРИРОДНИМ ШЛЯХОМ

Досить важко розпізнати всі процеси, що відбуваються тепер на радянській Україні. Через большевицьку політику утиску преси та позбавлення населення волі слова, зборів, орґанізацій і т д., доводиться користуватися лише тими відомостями про положення на Україні, які попадають в офіціяльну большевицьку пресу. Відомости ці доповнюються ріжними иншими, що доходять звідти легальними й нелегальними шляхами.

Але і з тих відомостий можна з певністю сказати, що на Україні національний рух поступає широким кроком наперед. Національна свідомість захоплює все ширші та ширші кола українських мас, що й примушує большевиків поспішати з ріжними „українізаціями", щоби не відстати від мас. Також все яснійше вимальовується на Україні змагання як найбільше оборонити свої краєві інтереси від московського централізму.

На перше місце саме тепер висувається боротьба українського населення з московським економічним центром. Це цілком природний і льогічний розвиток. Спочатку йшла боротьба проти культурної централізації, тепер все яскравійше виявляється боротьба на економічному ґрунті, а за нею цілковито природно прийде й політична боротьба.

Життєві інтереси українського народа ведуть його по шляху відсепарування від Московщини зовсім незалежно від того, яка державна влада, чи яка верства буде панувати в Московщині, чи на Україні. Так саме й кожен уряд на Україні, коли він не схоче порвати з масами українського народу, мусить боронити сепаратні інтереси свого краю від московського імперіялізму. Тому навіть сучасний большевицький уряд, який у всьому підлягає розпорядкам комуністичної партії, єдиної для всеї „Росії", починає то там, то тут давати певний одсіч своїм же товаришам комуністам-русоцентристам.

Хоче чи не хоче, харківський уряд мусить це робити, бо життєві інтереси України сього вимагають. Тепер вже навіть в комуністичній пресі, а особливо в московській подибується занепокоєння культурним та економічним сепаратизмом не тільки України, але й инших народів бувшої Росії. Звявляються вже в комуністичних ґазетах замітки, що Україна веде перед в боротьбі з московським централізмом та приєднує собі спільників в инших автономних краях, особливо на Кавказі. Знову це також зовсім природно, бо Україна є найбільша країна, що знаходиться в межах бувшої Росії й яка останніми часами вела провід в боротьбі з московським централізмом. Особливо це яскраво виявилося в останній революції, коли в Київі скликано зїзд поневолених Росією народів. Так саме і в радянському союзі всі останні автономні республики при організованню свого життя, відокремленого від Московщини, беруть зразок з України. Про це нераз на ріжних союзних зїздах заявляли представники „инородців".

В кінці минувшого року Україна й Кавказ вибороли значну перемогу над московським централізмом, коли добилися того, щоби на їх теренах основано інститути, вуглиний та нафтовий, які російський большевицький уряд хотів заснувати в Москві. Але це була лише парша значнійша побіда. Покищо ще далі перемагає московський централізм.

Російський уряд не зважає на всі протести України та веде далі свою централістичну політику. Останні відомости подають, що Москва плянує підпорядкувати собі український тютюновий промисел через утвореннє одного союзного синдикату. Як виникла гадка відчинити експериментальний інститут для цукрового промислу, то знова цей інститут хотять відчинити не на Україні, а в Москві, хоча на Україні зібрано 80% російської цукрової промисловости.

Проти такого породження Москви вже отверто протестує український уряд устами свого органу „Вісти". В 25. ч. читаємо: „Цукротрест замісць зміцнити підвалини організованого у Києві на виробничій базі інституту, замісць допомогти йому утворити оточення, найбільш сприятливе буйному розвиткові його наукової діяльности, протиставить київському інститутові ,,свій центральний" інститут". Отже бачимо, що Москва прагне до утворення конкуренції Київу, щоби потім шляхом зменьшення асиґновок на утримання київського інституту, чи яким иншим, остаточно зліквідувати його. На такий замір московських централістів, мабуть чи не вперше, запротестували й представники місцевої влади, а саме: виконавчий комітет київської округи, та міська київська рада.

Взагалі останніми часами все більше та більше починає Україна ставити опір московському русоцентризмови. Правда, покищо це лише несміливі, обережні кроки, але льогічно, що вони будуть все зміцнюватися. З економічного поля вони мусять перейти до домагання більшої політичної незалежности для України.

Такий розвиток боротьби України за свою незалежну державу цілковито природній та має глибокі історичні, культурні та економічні підвалини. Питання лише, як довго буде тягнутися цей процес і чи він буде йти еволюційним шляхом, чи може прийде до гострого конфлікту з Московщиною. Такий конфлікт від буде неминучим і до нього Україна повинна готуватися, тим більше, якщо Москва під впливом московського імперіялізму, який тліє навіть під маскою московського інтернаціоналізму, поставить справу на вістрю меча. На таку можливість український нарід не повинен замикати своїх очий.

МІТІНГИ ВІДДІЛІВ У.Н.СОЮЗА

ШИКАГО, ІЛЛ. Бр. св. О. Николая, від. 106, повідомляє, що звичайний мітінг відбудеться дня 24. марта, в годині 1:30 попол., в галі парохіяльній при Оклий і Райс ул. На порядку нарад є важні справи до полагодження. Проситься всіх членів явитись. Довгуючих членів проситься вирівнати свої залеглости, бо в противнім разі будуть виключені. — С. Магас, предс.; В. Гриньків, секр.

ГОЛОСИ ЧИТАЧІВ

ШКІЛЬНЕ ПИТАННЄ.

Появилось вже кілька дописей про наше шкільне питаннє тут на іміґрації, однак в тих дописях не обговорюється справу дотично поправи науки шкільної чи пак реформи, а спориться про те, хто [illegible] педаґоґ, хто краще м[illegible]ти. Кождий сподівався [illegible] ріне якась благород[illegible] яка вкаже шлях і спо[illegible] виплисти з того ск[illegible] ложення і занепаду [illegible] ли, а тут виходит[illegible] те все, що було, було [illegible]ого.

Здається, що [illegible] вже така вдача, що коли [illegible]немо щонебудь направляти чи пак реформувати, то не поправляємо тих місць, які конечно потребують направи, але відразу хочемо будувати нове. А тут біда, що ні матеріялу немає, ані фінансів, щоб було защо набути той матеріял на нову будову.

В нас вже так принялось, що, чи то в державній думці, чи громадсько-суспільній, чи навіть товариській, коли ходить о поправку чи пак реформу, то ми за старе забуваємо і цілком його відкидаємо, кажучи, що воно до нічого. За те говоримо, що новозроблене буде вже певно добре! Та в короткому часі показується, що і те новозроблене до нічого, тай знова ганимо, аберемся знова за нове і так все себе дуримо надіями на лучше. Старе, що було, незле, а нового дасть Біг і на кінець остаємось без нічого!

Пишеться про професорів, педагогів, кваліфікованих фаховців, а тут в тім біда, що й шкіл відповідно до педагогічних вимог нема! Педагоги-фаховці будуть, так шкіл нема. А такі фаховці-педагоги не будуть вчити в таких школах як ми їх маємо по церковних галях, або й пивницях. Педагоґ-фаховець знає, що шкільний будинок має бути просторий, ясний, гігієнічно заосмотрений зі всіма приладами шкільними, а тут так нема. От і тому виглядає і дітям така школа „фонами" і тим педаґоґам, що прийдуть, буде це „фони". Вимагаєте в дякоучителів педаґоґіки, а шкіл для педаґоґів немає! Підручників (читанок) шкільних немає! Ба й засобів на удержаннє шкіл і педаґоґів-фаховців також нема. А тут по рецепті дописувателів без педаґоґів-фаховців „деморалізація" а не школа!

Чи шановні дописувателі думають, що як педаґоґи-фаховці прийдуть, то все те принесуть на плечах? Значить, до цих пор не було школи, аж тепер, як фаховці-педаґоґи прийдуть, буде дійсна школа, будуть книжки, буде і розум? — „All rigth"! — Щасть Боже!

Я не похваляю зовсім теперішної шкільної системи та провадження школи, однак не можу сказати, що до тепер нічого не робилося в школі, а тільки була „деморалізація". Мусимо собі правду в вічі сказати, що які є школи такі є, то все підготовили дякоучителі. На них нема що нарікати, що нічого не робили. Я не берусь тут обороняти дякоучителів, бо знаю з переконання що є між ними великі нездари, що цілком не надаються до виховання дітвори, а ще до того є й великі ледарі й алькоголіки, які, запившись, дають злий примір і цілком все занедбують. Однак є і дякоучителі щирі і працьовиті, що надаються краще до виховання шкільного ніж і самі фаховці-педагоги. Є такі, що не мають знання, але є й такі, що мають знаннє і образуваннє. При таких обставинах, які тут є, нічого кращого не зробить чоловік і з найвисшим образуванием. Теорія тут богато не поможе! Всяка теорія є дуже добра, але без практики вона варт то, що сніг без морозу. Тому всяка теорія мусить переходити в практику. Практика є важніща від теорії. Бо не тому зима, що сніг є, а тому, що є морози. Сніг без морозу згибає, а теорія без практики. Семинар може вказати і поучити багато, але ніколи не дасть практики. Отже теорія і семинар тільки справляють на шлях і кажуть, кудою йти, але не вчать ходити і не кажуть, що трапиться на шляху.

Є люде з високим образуванням, але як не мають практики, то не зроблять навіть того, що неграмотний з практикою. Возьмім за примір д-ра Назарука. Мав образованнє, а в практиці показалось, що таке стрільнув, що й з другої нормальної такого не врізав би.

Колиб учителі українських шкіл тут в Америці придержувались строго педаґоґіки, то можна сміло сказати, що не навчилиб нічого!

Чому шановні дописувателі не написали про те, що в нас до цих пор уживається по школах сім родів ріжного видання підручників (читанок), а з них ані один не підходящий і ані один не є зрозумілий для тутейшої дітвори? Чи дитина може того навчитись, чим вона не інтересується і що її не окружає і чого вона не бачить?

Може дитині розповідати аж зіпріти і то не народний учитель, але навіть і професор університету, про „жорна", „ціп", „ступу" та „макогін" і т. и., то їй все те буде дивачним і загадочним і вона ніколи не привяже думок до цего і не схоче повірити в це. Незрозумілі для неї також слова: „юпка", „перґамін", „саґан", „щит" і т. и., бо й заледви чи й сам читач зрозуміє. А все те педаґоґи-фаховці вложили. Також „кирилиця" в теперішних часах, а ще й дитині українсько-американській на ніщо не здалась. Тому чоловік не може навчитись і про те думати, чого не розуміє. Думаю, що також не інтересні дитині уступи про монарха небішки Австрії Франц Йосифа, Казимира, Ягайла та Ядвіґу. А щож тепер сказати про те, що дитина читає в читанці про „Русь" „руський", „руська", „русини", а тут їй клепчуть „Україна", „український", „українська", „Українці". Може той учитель говорити собі аж на дах лізти, то все він не осягне своєї цїли як слід, бо дитина все буде думати: „А чому воно в книжці так не пишеться?" Та дитина гей би не вірила тому учителеви.

Читаннєм і писаннєм ми патріотів не виклеплемо з дітей, а треба достарчити дітям відповідних під їх смак патріотичних і зрозумілих для них читанок, щоб їх інтересували, а не нудили. Коли ми цего не будемо мати, то фаховці-педаґоґи і їх кваліфікації їм не поможуть. Мені доводилось учити діти в народних школах, де фаховці-педаґоґи учили, що мали навіть подвійні кваліфікації, та я переконався, що вони ніяк не дописали (чи з лінивства чи гордости, то не знаю). За рік чи два їх навчання дитина не знала, хто це Шевченко, а хто Франко, та не знала ріжниці між Русским а Украинцем, ба навіть не вміла зложити і вимовити належно слова „український". Фаховець сам собою може знати дуже багато, навіть більше як йому потрібно, але якщо він залінивий або загордий зі свого фаху і не може передати свого знання другим, то всі його кваліфікації — хотяй би й дозин — ідуть в дубину.

Трапляється, що в школі треба не тільки поучувати і розказувати з теорії, але часом треба ужити і найпростійшого способу для такої дитини, що не скоро понятлива, або треба взяти за руку дитину і показати. Тут треба бути більше батьком і учителем, — а цим не кождий може бути. Не є це штука навчити того, що має охоту до науки, але штука навчити того, що не має охоти."

А далі, як можна зробити поступ в науці, коли що читан-

В. Будзиновський.

КЛОПІТ З НЕБІЖКОЮ.

(Оповіданнє).

(4)

— Я може арештований? — Бриндзюк спитав здивований і затривожений.

— А ви як гадали?

— Пане комісар! Чи мені в голові помішалося, чи ви збожеволіли?

До Бриндзюка приступив аґент, вхопив його за рукав і потягнув за собою.

*

Коли комісар допитував Бриндзюка, висланий ним аґент запитував сторожиху камениці, в котрій Бриндзюки мешкали.

— Вони мають діти? — спитав.

— Як мають, то хиба лишили в Галичині, бо тут я не бачила ніяких, — сторожиха відповіла.

— Тут не вродилося жадне? Десь так сими днями...

Сторожиха покрутила головою на знак, що ні.

— Чи ви часто бачите Бриндзюкову? Не доглянули ви, що її фіґура зміняється... Що ось ось на світ прийде дитина?

— Бачу її що днини і що днини балакаю з нею. Фіґура, як все була, так і тепер струнка, шиковна. На нічо таке не заносилось і не заноситься.

Аґент недовірчиво покрутив головою.

— Крутите головою! Гадаєте, що то таке дивне? Нині молоді подружжа бороняться від благословенства. В нашій камениці мешкають аж чотири такі пари. Всі молоді, здорові, а дітий не мають.

— Ви все бачите, хто до камениці входить, або виходить?

— Наші двері виходять, як бачите. на коритар, в дверях вікно. Чи хто входить до камениці, чи з камениці вихбдить, все вдарить дзвінок. Я все зазираю до вікна. Як не я, то муж, як не муж, то моя донька. Ніхто не проховзнеться так, щоби хтось з нас не побачив його.

— Не бачили ви сими днями, щоби хтось прийшов до Бриндзюків з малою дитиною, і вийшов без неї?

— Тому три дни прийшла до Бриндзюка якась пані з малою дівчинкою. Але відійшла також з дівчинкою.

— Не з такою дитиною, що вже сама ходить. З немовлятком.

— Такий ніхто не був тут.

— Як вона поводиться? Нині ви бачили її?

— Вона все весела. Нині, що правда, була заплакана.

Аґент подякував за інформації і пішов під мешканнє Бриндзюків. Коли задзвонив, двері відчинила Бриндзюкова.

— Добродійко! — аґент промовив. — Доктор Бриндзюк тепер у комісаря поліції доктора Пфіфіґа. Щось йому пояснює. Для доповнення пояснень ви йому доконче потрібні. Просив, щоби ви зараз прийшли. Зараз, таки зі мною. Я приїхав по вас фякром.

Бриндзюкова, не підозріваючи, що аґент прийшов арештувати її, тільки заклала на голову капелюх, очивидно перед зеркалом, вхопила торбинку і зараз вийшла за аґентом. Сіли на фякра і поїхали на поліцію. Приїхали саме хвилиночку по тім, як Бриндзюка відвезли до казні. Коли ведена аґентом Бриндзюкова опинилася в бюрі Пфіфіґа, спитала роззираючися:

— Той пан, що мене сюди привіз, сказав мені, що мій муж тут, та що він кличе мене. Де він?

— Він справді тут, але хвилево в иншім бюрі. Сідайте пані. Заки він надійде, поясните мені дещо... Я вашого мужа переслухував. З його зізнань вийшло, що він робив не на власну руку. Робив з вашою згодою.

— Про що ви говорите, пане комісар? Мені робиться лячно. Ви не розмовляли з моїм мужом, а переслухували його? В чім діло? То безпечно якийсь наклеп!

— Не наклеп. Ваш муж признався до всього. Звертаю вашу увагу на се, що признався... До всього признався! Отже й ви не затаюйте нічого, бо вам се не поможе. Ваш муж признався, що в гітельдорфськім лісі закопав пакет...

— Закопав? Се може, каригідне? А я йому казала кинути до Дунаю. Тепер мабуть буде мусів заплатити кару за те, що лазив по чужім лісі. Славити Господа, що лише тілько! Ви розпочали були індаґацію так, неначе би він вломився до якої каси і я йому помагала в тім.

— Отже ви не перечите, що самі казали йому кинути до Дунаю.

— Бо що правда, то не гріх. Шкода, що не зробив так. Тепер маємо клопіт.

— Ще два питання. Чия вона була?

—Моя.

— Ваша. Добре. Чи також вашого мужа?

— Що моє, то й його.

— Добре. Тепер ще відповіджте мені на послідне питаннє. Яка була причина смерти?

— Аршенік.

— Ви нагодували аршеніком, чи муж? Чи може обоє?

— Ні я, ні муж, ні обоє. Але ми обоє завинили. Не так обоє, як я одна. У нас є миші. Муж купив на них аршенік і змішав його зі шкварками. Відходячи до міста, казав мені сі шкварки сховати. Я на смерть забула і також вийшла до міста. Можете самі подумати собі, що мусіло статися. Зїла, тай по ній.

В тій хвили задзвонив телефонічний дзвінок. То суд звіщав, що комісія вже виїздить до Гітельдорфу.

— Я їду з комісією на місце злочину. Ви лишитеся тут до мого повороту. Сей аґент, котрий вас приарештував, заведе вас до вашої казні.

— То я арештована?! — Бриндзюкова крикнула, схопившися.

— Так! — відповів комісар і вийшов.

При послідній стації трамваю в Гітельдорфі вже стояла ціла комісія, дожидаючи приїзду комісаря Пфіфіка. Був там слідчий судія з протоколянтом, делеґат прокуратури, судовий лікар з помічником і з інструментами, якими поресся небіщиків. Був також комісар з гітельдорфського комісаріяту і ще якісь пани. Коли надїхав Пфіфіґ, розказав панам комісарям, який вислід вступного слідства. Дитина полишена без опіки зїла аршенік і, очивидно, вмерла. Батьки боялися кари, отже затаїли дитину і самі потайно поховали її.

Під проводом одного лісового сторожа комісія пішла до ліса. Один слуга комісаріяту ніс на голові стіл, другий в руках пару складаних кріселок. Прийшли на місце. Два сторожі все ще сиділи там, біля них лежала скринка. Поставили стіл, на столі скринку. Писар судії поклав папір і каламар. Держачи перо в руці, сів на кріселку за столом перед папером. Зачав писати протокол. За диктатом судії списував зізнання сторожів і описував вигляд скринки. Лікар повитягав з торби свої інструменти: ножі, ножичі, пилочку, то що. Щоби доразу допевнитися, що в шовковій хустині закутане, лікар повів рукою по клункови.

— Дитина! — сказав.

— Дитина! — повторив слідчий судія, котрий також повів рукою по хустині.

— Розкутайте! — лікар сказав свому помічникови. — Або ні. Треба обережно. Розітніть хустину ножицями і розгорніть.

(Кінець буде).

ка то инша правопись, инша граматика, инший вислів? Є сім ріжнородних букварів, а в них сім правописий і сім граматик. В дома батьки з дітьми говорять инакше, а в школі дитина з книжки читає инакше. Це не наріччє а цілком инший виговір.

Отже тут учитель мусить уживати способу і розуму, та пристосовуватись відповідно до духа часу і обставин. Мусить знати в практиці, як повести науку, щоб вийшла з неї якась користь загальна а дитина щоб набрала знаття. Отже теорія і семинар тут богато не поможуть.

Навіть хотяй би знайшлося в нас достаточне число фаховців-педагогів, то вони більше не зроблять, що теперішні дякоучителі, бо не тільки, що не зможуть заступити місце дякоучителів, але й наразять громади на більші видатки. Мусимо розуміти, що не тільки школу треба провадити, але й спів, аматорські кружки та хоральний спів по церквах, а фаховців-педагогів є дуже мало, щоби це знали. А як одно так друге потрібне! Требаби мати двох громадських робітників. Як тепер, то громади не зможуть удержати навіть одного такого фаховця-педагога, а не то двох. А знова викликати невдоволення по громадах нема причини, бо можна це полагодити в инший спосіб.

Маєю думкою булоб, щоб реформувати школу в такий спосіб:

1) Щоб вибрати Шкільну Раду, одну на цілу американсько-українську іміграцію, котраб то рада установляла шкільні правила, установила одну систему; занималась виданнєм підручників та всіма недостатками школи та старалась, щоби в кождій громаді була школа;

2) Щоби приступлено до зложення і видання відповідних тутешним дітям підручників (читанок) шкільних;

3) Щоб установлено шкільну систему провадження школи і щоб цеї системи придержувались усі школи в Америці;

4) Щоб установлено підготовляючий курс учительський;

5) Щоб видати на полотні шкільну мапу Европи з Україною, на котрій можнаб ясно показати межі України і її сусідні краї;

6) Установити одну правопись, якої малиб придержуватись всі школи;

7) Видати підручник пластовий чи січовий і таким способом, щоб при кождій школі була пластова чи січова дружина, зложена з шкільної молоді;

8) Щоб котра з книгарень чи редакцій занялась тим, щоб спроваджувати з краю цікаві книжечки до читання для дітвори.

Роман М. Дмитрів,
P. O. Box 441, Herkimer, N. Y.

ПЕРЕПИСКА РЕДАКЦІЇ.

Д. Пирч, Канада. — Дякуємо за фейлетон. Пишіть дещо про Канаду більше і про тамошнє життя наших імігрантів. Наші читачі дуже полюбили собі Ваш спосіб писання.

„Горожанські Папери", Ню Йорк. — Для помочи імігрантам, що хочуть стати американськими горожанами, існує богато організацій. В богато містах ведуться в публичних школах кляси для кандидатів до горожанства. Подібні кляси веде також відома організація „Уай-Ем-Сі-Ей".

Специяльно-ж для сеї ціли зорганізована організація „Ліґ фор Америкен Ситизеншип". В Ню Йорку вона має кілька бренчів: один на долиці міста, на 123 Секонд Евеню, а дургий на 407 Іст 73. Вулиця. Вона дає всяку поміч при вибиранню паперів зовсім даром. Кождого понеділка й вівтірка, о годині 8. вечером, Ліґа веде в тих льокалях кляси горожанства, на яких спеціяльно підготовані вчителі вчуть учеників і учениць, як відповідати на питання, які кандидатам до горожанства будуть завдавати судді та екзамінатори. Того рода кляса має певне значіннє не тільки для кандидатів, але й для других людий, бо навчає вона богато анґлійської мови, американської ґеоґрафії, історії, тощо.

Кромі сього Ліґа удержує інформаційне бюро для допомоги імігрантам в усіх питаннях, дотикаючих не лишень горожаньства, але й других питань.

„Приятель Гаркавенка". — Редакція не тому не подає все вислід боротьб Гаркавенка, що вона подає лишень його побіди, а не подає ніколи його програних. Наперед, відколи Гаркавенко виступає в Америці, не чути було про якусь його програну. Кромі сього редакція подає про його боротьбу, як котрийсь з читачів подасть вістку або витинок з чужої ґазети. Що Американці займаються так богато професіональним спортом, сьому не можна дивуватися, коли взяти під увагу їх щасливий політичний стан.

ЖАРТИ.

— Знаєте, я все мав пеха в любови. Моя перша наречена померла, друга зірвала заручини, а третя є тепер моєю жінкою.

—o—

Дідич (до слуги): Чи ви поробили вже всі приготування до завтрішніх ловів?

Слуга: Так, прошу пана, заяців я вже замовив у крамниці.

—o—

Перестав курити.

Один зарозумілий молодець говорить у товаристві:

— Тютюн, прошу пані, впливає на мене як найкраще. Скріпляє інтеліґенцію, дає мені ясну думку, тоді слова наче пливуть мені.

На те відзивається одна з пань:

— Перепрашаю вас, пане, а відколи ви перестали курити?

Судя: Обвинувачений зійшов із чесної дороги видно з вини товариства, в якім обертався. Деж отже обвинувачений найбільше бував?

Обвинувачений: В суді.

—o—

Студент шукав умебльованої кімнати. Коли найшов відповідну, згодився з господинею, а щоби похвалитися, який то він добрий льокатор, каже:

— Моя попередня господиня плакала наче дитина, як я випроваджувався від неї.

— В мене щось таке не може бути, — каже господиня — я рішучо жадаю чинш згори.

—o—

Барбера засудили на смерть:

— Може маєте яке бажання, то вам сповниться його? — питається предсідник.

— Так, — відповідає засуджений барбер — я хотів би обголити пана прокуратора.

—o—

Прошак стоїть на углі вулиці й просить милостині. Якась прохожа пані дала йому пять центів. Прошак глянув на гріш невдоволено й каже:

— Спасибі, пані. А чи ви читали в ґазеті про прошака, який вмираючи полишив 40 тисяч для тої пані, яка кожен раз давала йому по долярови?

— Так, — каже пані, — пригадую собі щось такого.

— Отже бачите, — відповідає прошак — то був мій брат. Таке водиться в нашій родині.

—o—

— Нині на вечеру буде щось спеціяльного, — каже молода жінка до чоловіка. — Вважай, прийди на час.

Чоловік прийшов точно, але вечері ще не було, а жінку застав у кухні заплакану.

— То страшне, — каже жінка з плачем — не знаю, коли буде вечеря. Вже три години скубаю заяця.

—o—

З ГОЛЯНДСЬКОГО ГУМОРУ.

— Що ви робите, щоби забезпечитися перед заразливими недугами?

— Переварюю всю воду, яку вживаєтся.

— А потім?

— Потім стерелізую її.

— А потім?

— Потім пю пиво.

—

— Чотири години спання на день то досить для кождого.

— Я також так гадаю. Решту можна собі вночи надолужити.

—

— Як тобі не встидно так пізно вертати додому — докоряє жінка чоловікові. — Я сиділа більше як дві години, ждала на тебе.

— Моя дороженька, — відповідає чоловік — я нарочно не хотів так довго вертати додому, аж поки ти не перестанеш чекати.

—

— Не знаю, — каже один подорожній — що мене більше повинно сердити: чи той подорожній, який держить свою газету так, що нічого з неї не можна прочитати, чи такий подорожній, який старається вичитати щось з другого боку моеі газети.

В КОЖДІЙ УКРАЇНСЬКІЙ ХАТІ ПОВИННА НАХОДИТИСЬ ЧАСОПИС „СВОБОДА".

СЕГОДНЯ ГАРКАВЕНКО БОРЕТЬСЯ В НЮАРКУ.

Сегодня Українці в Нюарку будуть мати нагоду послідний раз бачити боротьбу Гаркавенка в гали під ч. 278 Ню Йорк Евеню. Гаркавенко буде боротись до побіди з Іспанцем Монзе 280 ф. ваги. Також Стасяк буде боротися до побіди. В одній боротьбі буде виступати пара женщин.